

Ferran
Albrich,
baríton

Jon
Urdapilleta,
piano

El Primer Palau
Dijous, 03.10.19 – 18 h
Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

“Vull saber de l'estella en llavi teu”

—*Estrella*, 2018
Blanca Llum Vidal

Programa

I PART

Ferran Albrich, baríton
Josep Surinyac, piano

Franz Schubert (1797-1828)
Frühlingsglaube, D. 686 (Uhland)

Der Zwerg, D. 771 (Collin)

Eduard Toldrà (1895-1962)
Aquarel·la del Montseny (Ribot)

Ludwig van Beethoven (1770-1827)
An die ferne Geliebte, op. 98 (Jeitteles)

Maurice Ravel (1875-1937)
Don Quichotte à Dulcinée (Morand)

II PART

Jon Urdapilleta, piano

Domenico Scarlatti (1685-1757)
Sonata en Sol menor, K. 450

Sonata en Do major, K. 460

Sonata en Re major, K. 491

Sonata en Fa major, K. 525

Enric Granados (1867-1916)
Allegro de concierto

Manuel de Falla (1876-1946)
Fantasia Baetica

Comentari

Una temporada més El Primer Palau ofereix l'estrena d'alguns dels millors talents joves estatals. Quatre concerts d'alta qualitat i la cloenda a càrrec del guanyador de la temporada passada certifiquen que el futur de la música és esplendorós.

La primera cita d'El Primer Palau ens presenta el baríton Ferran Albrich, que, acompanyat de l'experimentat pianista Josep Surinyac, interpretarà una selecció de cançons del gran repertori per a veu i piano. *An die ferne Geliebte, op. 98* és l'únic cicle de cançons de Ludwig van Beethoven, que el compositor feu girar entorn del tema de l'amor absent. De Franz Schubert escoltarem *Frühlingsglaube, D. 686*, que celebra l'arribada de la primavera, i *Der Zwerg, D. 771*, una de les seves pàgines més fosques en la qual posa música a l'odi i la traïció. A *Don Quichotte à Dulcinée*, Maurice Ravel proposa un retrat del personatge de Cervantes en tres parts: l'amant a la “Chanson romanesque”, una nostàlgica *guajira* que alterna les mètriques binària i ternària; el guerrer a la “Chanson épique”, en la qual el compàs irregular del *zortzico* contrasta amb el repòs de l'acompanyament del piano; i el bebedor a “Chanson a boire”, una alegre jota que ens mostra un Don Quixot ebri i amb dificultats per vocalitzar. I *Aquarel·la del Montseny*, la cançó d'Eduard Toldrà sobre un poema de mossèn Pere Ribot, en la qual podrem apreciar la gran inspiració melòdica i la delicada lluminositat de la música del mestre català.

La segona part del concert serà a càrrec del pianista Jon Urdapilleta, el qual ens submergirà en el virtuosisme del teclat clàssic i romàntic. Les *Sonates* de Domenico Scarlatti són obres que amaguen una extrema dificultat tècnica dins d'un entorn de senzillesa aparent. Escrites la majoria a la cort espanyola de Ferran VI i Maria Bàrbara, aquestes peces contenen tota la inventiva compositiva d'Scarlatti, fet que les fa sorprenentment modernes encara avui dia. Al seu *Allegro de concierto*, Enric Granados posà el virtuosisme al servei de l'expressivitat més profunda. Partint d'aquest element fundacional, Granados construï una peça de bravura d'una gran riquesa harmònica i un sentit líric irresistible. La *Fantasia Baetica* de Manuel de Falla és una altra de les obres imprescindibles del repertori pianístic espanyol. Dedicada a Arthur Rubinstein i estrenada per ell mateix, l'obra combina les sonoritats del folklore andalús amb una expressivitat marcadament romàntica i un virtuosisme a l'abast de molt pocs intèrprets.

Miquel Gené, musicòleg i crític musical

Textos

Franz Schubert

Johann Ludwig Uhland

Frühlingsglaube

Die linden Lüfte sind erwacht,
Sie säuseln und weben Tag und Nacht,
Sie schaffen an allen Enden.
O frischer Duft, o neuer Klang!
Nun, armes Herze, sei nicht bang!
Nun muß sich Alles, Alles wenden.

Die Welt wird schöner mit jedem Tag,
Man weißt nicht, was noch werden mag,
Das Blühen will nicht enden.
Es blüht das fernste, tiefste Thal:
Nun, armes Herz, vergiß der Qual!
Nun muß sich Alles, Alles wenden.

Fe primaveral

*Les brises suaus estan despertes,
murmuren i es mouen dia i nit,
i arriben a tot arreu.
Oh, perfum refrescant! Sons renovats!
Ara, pobre cor, no tinguis por!
Ara tot, tot ha de canviar.*

*El món serà cada dia més formós,
i no sabem el que encara pot succeir,
la floració mai s’acabarà;
florirà la vall més profunda i llunyana:
ara, pobre cor, oblida les penes!
Ara tot, tot ha de canviar.*

Matthäus Karl Edler von Collin

Der Zwerg

Im trüben Licht verschwinden schon die Berge,
Es schwebt das Schiff auf glatten Meereswogen,
Worin die Königin mit ihrem Zwerge.

Sie schaut empor zum hochgewölbten Bogen,
Hinauf zur lichtdurchwirkten blauen Ferne,
Die mit der Milch des Himmels blaß durchzogen.

Ihr habt mir nie gelogen noch, ihr Sterne,
So ruft sie aus, bald wer’ ich nun entschwinden,
Ihr sagt es mir, doch sterb’ ich wahrlich gerne.

Da geht der Zwerg zur Königin, mag binden
Um ihren Hals die Schnur von rother Seide,
Und weint, als wollt vor Gram er schnell erblinden.

Er spricht: Du selbst bist Schuld an diesem Leide,
Weil um den König du mich hast verlassen,
Nun macht dein Sterben einzig mir nur Freude.

Mich selber werd’ ich ewiglich wohl hassen,
Der dir mit dieser Hand den Tod gegeben,
Doch mußt zum frühen Grab du nun erblassen.

Sie liegt die Hand auf’s Herz voll jungem Leben,
Und aus dem Aug’ die schweren Thränen rinnen,
Das sie zum Himmel betend will erheben.

O möchtest du nicht Schmerz durch meinen Tod gewinnen!
Sie sagt’s, da küßt der Zwerg die bleichen Wangen,
Und alsobald vergehen ihr die Sinnen.

Der Zwerg schaut an die Frau vom Tod befangen,
Er senkt sie tief in’s Meer mit eignen Händen.
Im brennt nach ihr das Herze voll Verlangen.
An keiner Küste wird er je mehr landen.

El nan

*Les muntanyes s’esvaeixen ja a la llum grisenca,
el vaixell sura per la llisa superfície del mar,
portant la reina i el seu nan.*

*Ella mira enlaire, cap a l’arc de la volta celestial,
cap a la llunyania blava ornada per les llums
que passen pàl·lides per la Via Làctia.*

*“Mai, mai m’heu enganyat, estrelles”,
crida, “aviat hauré desaparegut,
m’ho esteu dient, però jo moriré contenta”.*

*Llavors va el nan cap a la reina i comença a lligar,
al voltant del seu coll, una cinta de seda roja,
i plora, com si volgués quedar-se cec per la pena.*

*Diu: “Tu ets la culpable d’aquesta desgràcia,
car m’has abandonat pel rei,
i ara la teva mort és l’únic que m’alegra.*

*M’odiaré a mi mateix eternament
per haver-te donat la mort amb aquestes mans,
però ara has d’esblaimar-te cap a una tomba prematura”.*

*Ella posa la mà sobre el seu cor jove tan ple de vida,
i llàgrimes pesants brollen dels seus ulls,
que eleva al cel en una pregària.*

*“La meva mort no t’ha d’entristir”
li diu, i quan el nan besa les seves galtes
perd tot seguit el coneixement.*

*El nan contempla la dona, presa per la mort,
i la tira al fons del mar amb les seves pròpies mans.
El seu cor li crema amb tan gran desig d’ella,
que mai més desembarcarà en cap costa.*

(*Lied*, D. 686, en tres versions, l’última en dues ver-sions pràcticament idèntiques, 21 de març de 1812)

(*Lied*, D. 771, 1822?)

Eduard Toldrà

Mn. Pere Ribot

Aquarel·la del Montseny

Aquí no hi ha roses ni lliris, però hi ha l'aigua de la neu.
Cal que respiris,
home de Déu,
aquesta olor d’eternitat:
el blau del cel i el verd del prat.

Aquí no tens altra música
–com un antic i amable pont–
que l’ampla pica,
la vella font
que dona el to d’aquest terreny
i és una entranya del Montseny.

Puja el ramat a la carena,
que és fresca l’herba de l’estiu.
Jo en faig estrena,
contemplatiu:
que sempre m’ha donat frescor
i que em recorda el Bon Pastor.

Ludwig van Beethoven

Alois Isidor Jeitteles

An die ferne Geliebte

I.
Auf dem Hügel sitz’ ich spähend
In das blaue Nebelland,
Nach den fernen Triften sehend,
Wo ich dich, Geliebte, fand.

Weit bin ich von dir geschieden,
Trennend liegen Berg und Tal
Zwischen uns und unserm Frieden,
Unserm Glück und uns’rer Qual.

Ach, den Blick kannst du nicht sehen,
Der zu dir so glühend eilt,
Und die Seufzzer, sie verwehen
In dem Raume, der uns teilt.

Will denn nichts mehr zu dir dringen,
Nichts der Liebe Bote sein?
Singen will ich, Lieder singen,
Die dir klagen meine Pein!

Denn vor Liedesklang entweicht
Jeder Raum und jede Zeit,
Und ein liebend Herz erreicht,
Was ein liebend Herz geweiht!

II.
Wo die Berge so blau
Aus dem nebligen Grau
Schauen herein,
Wo die Sonne verglüht,
Wo die Wolke umzieht,
Möchte ich sein!

Dort im ruhigen Tal
Schweigen Schmerzen und Qual.
Wo im Gestein
Still die Primel dort sinnt,
Weht so leise der Wind,
Möchte ich sein!

Hin zum sinnigen Wald
Drängt mich Liebesgewalt,
Innere Pein.
Ach, mich zög’s nicht von hier,
Könnt’ ich, Traute, bei dir
Ewiglich sein!

A l’amada llunyana

I.
Assegut al turó, aguaito
la terra de boires blaves,
mirant cap a les pastures llunyanes
on, estimada, et vaig trobar.

Lluny estic ara de tu,
ens separen muntanyes i valls,
que s’alcen entre nosaltres i la nostra pau,
la nostra felicitat i el nostre turment.

Ai, no pots veure la mirada,
que vola ansiosa cap a tu,
i els sospirs, que s’esvaeixen
en l’espai que ens separa.

Res més podrà arribar fins a tu,
que et trameti el meu amor?
Vull cantar, cantar cançons
que et presentin el meu dolor!

Puix el so de les cançons arriba
a tots els espais i a tots els temps,
i un cor amant guanyarà
el que un cor amant ha consagrat!

II.
On les muntanyes, tan blaves,
des de les boires griseses,
miren enllà,
on el sol s’apaga lentament,
on avancen els núvols,
allà voldria ser!

Allà en la vall tranquil·la
on callen les penes i els turments.
On entre les roques
medita encara la primavera,
i el vent bufa tan suau,
allà voldria ser!

Cap al bosc misteriós
em porten la força de l’amor
i la pena interior.
Ai, res m’allunyaria d’ací
si pogués, estimada,
restar sempre amb tu!

^[1] (Cançó per veu i orquestra, 1960)

III.
Leichte Segler in den Höhen,
Und du Bächlein, klein und schmal,
Könnt mein Liebchen ihr erspähen,
Grüßt sie mir viel tausendmal.

Seht ihr Wolken sie dann gehen
Sinnend in dem stillen Tal,
Laßt mein Bild vor ihr entstehen
In dem luft’gen Himmelssaal.

Wird sie an den Büschen stehen,
Die nun herbstlich falb und kahl,
Klagt ihr, wie mir ist geschehen,
Klagt ihr, Vöglein, meine Qual!

Stille Weste, bringt im Wehen
Hin zu meiner Herzenswahl
Meine Seufzer, die vergehen
Wie der Sonne letzter Strahl.

Flüstr’ ihr zu mein Liebesflehen,
Laß sie, Bächlein, klein und schmal,
Treu in deinen Wogen sehen,
Treu in deinen Wogen sehen,

IV.
Diese Wolken in den Höhen,
Dieser Vöglein munt’ rer Zug
Werden dich, o Huldin, sehen.
Nehmt mich mit im leichten Flug!

Diese Weste werden spielen
Scherzend dir um Wang’ und Brust,
In den seid’nen Locken wühlen.–
Teilt ich mit euch diese Lust!

Hin zu dir von jenen Hügeln
Emsig dieses Bächlein eilt.
Wird ihr Bild sich in dir spiegeln,
Fließ zurück dann unverweilt!

V.
Es kehret der Maien,
Es blühet die Au’.
Die Lüfte, sie wehen
So milde, so lau,
Geschwätzig die Bäche nun rinnen.

Die Schwalbe, die kehret
Zum wirtlichen Dach,
Sie baut sich so emsig,
Ihr bräutlich Gemach,
Die Liebe soll wohnen da drinnen.

III.
*Aus lleugeres de les altures,
i tu, rierol petit i angost,
si poguéssiu entreveure la meva estimada,
saludeu-la mil vegades.*

*Si la veiéssiu vosaltres, núvols,
caminant absorta per la plàcida vall,
feu-li veure la meva imatge,
en la volta celestial.*

*Si es parés prop dels arbusts
pelats i grocs de la tardor,
planyeu-vos del que em passa,
planyeu-vos, ocellets, del meu turment.*

*Silenciosos vents de l’Oest,
porteu a l’escollida del meu cor
els meus sospirs, que s’acaben
com els últims raigs del sol.*

*Murmura-li les meves súpliques d’amor,
deixa-li, rierol petit i angost,
que vegi, fidels, en les teves ones,
les meves llàgrimes incomptables!*

IV.
*Aquests núvols en les altures,
aquests ocellets d’alegre vol,
et podran veure, estimada.
Preneu-me en el vostre vol!*

*Aquests vents jugaran amb tu,
jugaran amb tu en les galtes i el pit,
remouran els teus rulls de seda...
Si pogués compartir aquest plaer!*

*Cap a tu, des d’aquelles altures,
corre el rierol infatigable.
Si es reflectís en tu la seva imatge,
torna llavors sense demora!*

V.
*Torna maig,
floreixen els horts,
els aires són
tebis i suaus,
els rierols corren ara sorollosos.*

*Torna l’oreneta
al teulat hospitalari,
on construeix actiu
el niu nupcial,
on haurà d’habitar l’amor.*

Sie bringt sich geschäftig
Von Kreuz und von Quer
Manch’ weicheres Stück
Zu dem Brautbett hieher,
Manch’ wärmendes Stück für die Kleinen.

Nun wohnen die Gatten
Beisammen so treu,
Was Winter geschieden,
Verband nun der Mai
Was liebet, das weiß er zu einen.

Es kehret der Maien,
Es blühet die Au’.
Die Lüfte, sie wehen
So milde, so lau;
Nur ich kann nicht ziehen von hinnen.

Wenn alles, was liebt,
Der Frühling vereint,
Nur unserer Liebe
Kein Frühling erscheint,
Und Tränen sind all ihr Gewinnen.

VI.
Nimm sie hin denn, diese Lieder,
Die ich dir, Geliebte, sang,
Singe sie denn abends wieder
Zu der Laute süßem Klang!

Wenn das Dämm’ rungsrot dann ziehet
Nach dem stillen blauen See,
Und sein letzter Strahl verglühet
HIInter jener Bergeshöh’,

Und du singst, was ich gesungen,
Was mir aus der vollen Brust
Ohne Kunstgepräng’ erklungen,
Nur der Sehnsucht sich bewußt:

Dann vor diesen Liedern weichet,
Was geschieden uns so weit,
Und ein liebend Herz erreicht,
Was ein liebend Herz geweiht!

*Porta diligent
d’ací i d’allà
branques tendres
per al tàlem nupcial,
i brots més càlids per als petits.*

*Ara viu junta
la fidel parella,
i el que l’hivern separà
i el que l’hivern separà
que sap unir els que s’estimen.*

*Torna maig,
floreixen els horts,
els aires són
tebis i suaus.
Només jo no em puc moure d’ací.*

*Quan a tots els que s’estimen
els ha unit la primavera,
només al nostre amor
no s’apareix la primavera,
i les llàgrimes són el seu únic premi.*

VI.
*Accepta, doncs, aquestes cançons
que t’he dedicat, estimada,
torna-les a cantar al vespre
amb el dolç so del llaüt.*

*Quan el vermell del capvespre s’allunyi
cap al blau tranquil del mar,
i el seu últim raig s’apagui
darrere d’aquell cim,*

*quan cantis el que he cantat,
el que m’ha sortit del cor
sense cap afany artístic,
inspirat només per la melangia:*

*Calmaran llavors aquestes cançons
el que tant ens va separar,
i un cor amant guanyarà
el que un cor amant ha consagrat!*

Maurice Ravel

Paul Morand

Don Quichotte à Dulcinée

1.Chanson Romanesque

Si vous me disiez que la terre
À tant tourner vous offense,
Je lui dépêcherais Pança:
Vous la verriez fixe et se taire.

Si vous me disiez que l’ennui
Vous vient du ciel trop fleuri d’astres,
Déchirant les divins cadastres,
Je faucherais d’un coup la nuit.

Si vous me disiez que l’espace
Ainsi vidé ne vous plaît point,
Chevalier dieu, la lance au poing,
J’étoilerais le vent qui passe.

Mais si vous disiez que mon sang
Est plus à moi qu’à vous, ma Dame,
Je blêmirais dessous le blâme
Et je mourrai, vous bénissant.
Ô Dulcinée.

2. Chanson épique

Bon Saint Michel qui me donnez loisir
De voir ma Dame et de l’entendre,
Bon Saint Michel qui me daignez choisir
Pour lui complaire et la défendre,
Bon Saint Michel veuillez descendre
Avec Saint Georges sur l’autel
De la Madone au bleu mantel.

D’un rayon du ciel bénissez ma lame
Et son égale en pureté
Et son égale en pitié
Comme en pudeur et chasteté:
Ma Dame,

Ô grands Saint George et Saint Michel
L’ange qui veuille sur ma veille,
Ma douce Dame si pareille
À vous, Madone au bleu mantel!
Amen.

Don Quixot a Dulcinea

1. Cançó novel·lesca

*Si em diguéssiu que la terra
de tant girar us ofengué,
li enviaria Pança:
la veuriéu fixa i callada.*

*Si em diguéssiu que el tedi
us ve del cel massa florit d’estrelles,
que esquincen els divins cadastres,
arrasaria la nit d’un cop.*

*Si em diguéssiu que l’espai
així buidat no us agrada,
cavaller-déu, amb la llança al puny,
ompliria d’estrelles el vent que passa.*

*Però si em diguéssiu que la meva sang
és més meva que vostra, ma Senyora,
empal·lidiria davant la crítica
i moriria beneïnt-vos.
Oh, Dulcinea!*

2. Cançó èpica

*Bon sant Miquel que em doneu el plaer
de veure ma Senyora i sentir-la,
bon sant Miquel que us digneu escollir-me
per complaure-la i defensar-la,
bon sant Miquel davalleu
amb sant Jordi damunt l’altar
de la Verge del mantell blau.*

*Amb un raig de sol beneïu la meva espasa
i el seu igual en puresa,
i el seu igual en pietat,
com en pudor i castedat:
ma Senyora.*

*Oh, grans sant Jordi i sant Miquel!
L’àngel que vetlla la meva vetlla,
ma dolça Senyora, tan semblant
a Vós, Verge del mantell blau.
Amén.*

3. Chanson à boire

Foin du bâtard, illustre Dame,
Qui pour me perdre à vos doux yeux
Dit que l’amour et le vin vieux
Mettent en dueill mon coeur, mon âme!

Ah! Je bois à la joie!
La joie est le seul but
Où je vais droit...
Lorsque j’ai... lorsque j’ai bu!
Ah, ah, ah, ah, la Joie!
Ah! Je bois à la joie!..

Foin de jaloux, brune maîtresse,
Qui geint, qui pleure et fait serment
D’être toujours ce pâle amant
Qui met de l’eau dans son ivresse!

Ah! Je bois à la joie!
La joie est le seul but
Où je vais droit...
Lorsque j’ai... lorsque j’ai bu!
Ah, ah, ah, ah, la Joie!
Ah! Je bois à la joie!..

3. Cançó bàquica

*Maleït el bastard, il·lustre dama,
que per perdre’m en els vostres dolços ulls
diu que l’amor i el vi vell
posen dol en mon cor, en la meva ànima!*

*Ah! Brindo a la joia!
La joia és l’únic objectiu
al qual vaig directament!
Quan he begut!
Ah, ah, ah, ah, la joia!
Ah! Brindo a la joia!*

*Maleït el gelós, morena mestressa,
qui gemega, plora i fa promeses
de ser sempre aquest pàl·lid amant
que posa aigua a la seva embriaguesa!*

*Ah! Brindo a la joia!
La joia és l’únic objectiu
al qual vaig directament!
Quan he begut!
Ah, ah, ah, ah, la joia!
Ah! Brindo a la joia!*

(*Tres cançons per a veu i piano*, 1932)

Traduccions: Manuel Capdevila i Font

Ferran Albrich, baríton

Nascut el 1990, inicià els estudis musicals com a violoncel·lista amb Eulàlia Subirà. Posteriorment amb Lluís Claret i Maria de Macedo i es graduà a Detmold (Alemanya) amb la professora Xenia Jankovic. Durant aquest període aconseguí la Beca Pau Casals, el primer premi al Vic Cello Festival i el segon premi Cité de Bayonne a l'Académie Ravel. El 2012 inicià els estudis de cant a Alemanya, amb el professor Lars Woldt. Actualment continua formant-se al Conservatori del Liceu amb la professora Dolors Aldea. Ha participat en classes magistrals de Dalton Baldwin, Carlos Álvarez, Wolfgang Rieger, Joan Martín-Royo i Carlos Chausson, entre d'altres.

Guanyador dels premis Bel Canto Wernigerode (2013), el segon premi al Concurs Palet de Martorell (2018) i el quart premi al Concurs Mirabent i Magrans de Sitges (2018), Ferran Albrich col·labora en diferents formacions corals professionals, com el Cor Francesc Valls, Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana o Cor del Gran Teatre del Liceu, on té l'oportunitat d'interpretar grans obres del repertori coral i operístic. Com a solista ha actuat amb l'Orquestra de Cambra de Granollers amb els *Lieder eines fahrenden Gesellen* de G. Mahler, el *Requiem* de G. Fauré amb l'Orquestra Simfònica del Vallès i ha ofert diversos recitals de cançó arreu de Catalunya.

Jon Urdapilleta, piano

Nascut al País Basc (1996), estudià a l'Escola Municipal de Música de Donostia amb M. Isabel Martín, la seva mare i professora. Ha rebut *masterclasses* de Galina Aguzarova, Jacques Rouvier, Tatiana Sarkissova, Pascal Nemirovski, Christopher Elton, Ievgueni Sudbin, Pascal Devoyon i Maksim Vengerov. Ha cursat el Bachelor of Music, especialitat de piano, a la Royal Academy of Music de Londres, amb Pascal Nemirovski i Rustem Hayroudinoff. Actualment cursa el Master of Arts al mateix centre amb Hayroudinoff. Rep el suport de la Fundació Kutxa, Diputació de Gipúscoa i Royal Academy of Music. D'altra banda, ha fet els estudis de violí amb Catalin i Anton Bucataru i d'orgue amb Loreto Fernández Imaz. Com a violinista, el 2012 obtingué el grau professional al Conservatori de Donostia amb Pedro Aginaga i va ser membre titular de l'EGO (Jove Orquestra del País Basc). Ha guanyat primers premis i diversos guardons, com la Medalla de Plata del Concurs Internacional de Música de Viena 2019 en la categoria de virtuós.

Ha ofert recitals als festivals Donostia Musika i Quinzena Musical de Donostia, al TIHMS d'Holanda i al Festival Internacional Piano Classique de Biarritz, entre d'altres. Com a solista amb orquestra ha interpretat el *Segon Concert per a piano i orquestra* de Rakhmàinov, amb la Jove Orquestra del País Basc, dirigit per Juanjo Ocón (Palacio Euskalduna de Bilbao). Recentment actuà a la St. John's Smith Square de Londres, interpretant el *Concert per a dos pianos núm. 10* de Mozart juntament amb el pianista Ignasi Cambra i Roc Farga i Castells a la batuta. Com a propers compromisos té el *Concert per a clave* de Falla en el mateix escenari londinenc, així com diversos recitals a Espanya i Regne Unit.

Amb la col·laboració de:

Amb el patrocini de:

Proper concert

Dijous, 10 d'octubre de 2019 – 18h
Sala de Concerts

Preu: 12 euros

Dúo Piccotti-Puig

Federico Piccotti, violí

Marta Puig, piano

Obres de Cassadó i Poulenc

Itxaso Sainz de la Maza, piano

Obres de Brotons, Prokófiev, Gubaidulina i Kapustin